

MICHAEL T. ANDERLE

OPROEP VOOR VREDE

DE KURTHERIAN GAMBIT – BOEK 11

**Aan familie, vrienden en
iedereen die graag leest.**

**Dat we allemaal de kans mogen
krijgen om het leven te leiden
dat voor ons is bestemd.**

IMPRINT

Oorspronkelijke titel

Sued for peace

Copyright © 2016 LMBPN Publishing

Omslag: Andrew Dobell, www.creativeedgestudios.co.uk

Cover copyright © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com

Eerste editie (USA), 2016.

Oproep voor vrede

Nederlandse vertaling:

Eduard Meinema, Juli 2021, www.transfiction.nl

Copyright © 2021 LMBPN Publishing

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

De Kurtherian Gambit serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2015-2021, Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com. Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN Publishing
PMB 196, 2540 South Maryland Pkwy
Las Vegas, NV 89109
USA
www.lmbpn.com

ISBN:

978-1-64971-479-4 print

978-1-64971-480-0 ebook

NUR 333

NL21-0014-00014 – Versie 1.01

PROLOOG

Toekomst

De historicus Ahrgrivactix van de Ristorian Sept – de *Ristorische Stam* - bekeek de laatste nieuwe melding in zijn geschiedenis van de menselijke militaire macht, Queen Bethany Anne. Ze was een favoriet van hem. Niet alleen omdat ze nog leefde, maar ze had lang genoeg geleefd dat ze zowel in zijn verleden als in zijn heden geschiedenis had geschreven.

Hij was een verhaal aan het schrijven, maar probeerde zijn verhaal zoveel mogelijk op de waarheid te baseren. Een deel van zijn uitdaging was het vinden van bronmateriaal om te reconstrueren wat er zoveel zonrotaties geleden op haar planeet moest zijn gebeurd.

Hij las zijn meest recente bericht opnieuw en besloot dat het hem wel beviel.

Een dezer dagen zou hij zijn contactpersoon, Adam, moeten vragen hoe hij zoveel van haar geschiedenis wist.

Hij begon het nog een keer te lezen en zijn tevredenheid en trots namen toe terwijl hij las.

Hoofdkwartier van de generale staf van PLA, Peking

De Chinese generaal liep zijn vergaderruimte binnen op weg naar zijn privékantoor. Hij greep de deurkruk om de deur te openen, maar stopte plotseling. Zijn rechterhand bleef op de knop terwijl hij langzaam zijn hoofd terug naar de tafel draaide.

De tafel was zwart, glanzend gepolijst en had het symbool voor macht in het midden, in glanzend koper, ingelegd. De tafel bood

plaats aan tien personen, met nog eens acht stoelen rond de muren voor ondersteunend personeel.

In het midden van zijn kamer, in deze goed beschermde PLA-basis, lag een brief - een brief die er nog niet was geweest toen hij twee uur daarvoor was vertrokken.

Zeker niet met een scherp mes dat het tussen de koperen lijnen van het symbool in het hout stak. Hij liet de deurknop los, nam vier stappen naar de tafel en leunde voorover om het mes te grijpen.

Het zou niet wijken.

De generaal gebruikte zijn linkerhand als hefboom en duwde en trok het mes verschillende keren heen en weer voordat hij het eindelijk los kon wrikken. Hij rukte het eruit en trok de brief dichterbij.

Zijn lippen werden samengedrukt toen hij de woorden las.

'Er zijn twee manieren om mijn wraak te stoppen. Je kunt me vermoorden, of je kunt om vrede vragen. Maar je kunt maar beter snel beslissen, of er zal niets over zijn van je leger behalve machines die zwart zijn gemaakt door vuur en mensen die bidden voor de zielen van je doden.'

HOOFDSTUK 1

Baan om de aarde

Bethany Anne staarde naar de prachtige blauwe wereldbol onder haar. Het was een van de weinige kalmerende invloeden die haar hielpen haar emoties te beheersen.

En TOM natuurlijk.

Bethany Anne, ik blokkeer geen emoties. Je behandelt de resterende pijn van Michael's... afwezigheid... in je eentje.

Bedankt, TOM. Ik herken de pijnlijke leegte, maar ik kan er mee omgaan.

Bethany Anne zette haar voet op het opstapje dat voor haar was geïnstalleerd, hield haar kin in haar hand en liet haar elleboog op haar been rusten.

Ik mis hem, TOM, gaf ze toe. Het niet kunnen doden van die klootzakken die het zo hard nodig hadden, was een stuk moeilijker dan ik dacht.

Hoe zit het met Johann?

TOM, wat is de eerste regel van Johann?

Dat we het niet over Johann hebben? antwoordde TOM onmiddellijk.

Klopt. We praten niet over Johanns specifieke dood. Met wie dan ook. Dat was een persoon die ik niet toestond een pijnloze dood te mogen sterven.

Is dat wat Joshua overkwam?

Barnabas zorgde voor die klootzak. Mijn emotionele handen zijn op dat vlak schoon. Ik besefte niet dat Barnabas een mens in zijn eigen nachtmerrie kon vangen voordat ik hem in de Etherie

smeet. Als ik dat had geweten, had ik Barnabas het bij veel meer van die egoïstische idioten laten doen.

Johann?

Nee, ik zou hem voor mezelf hebben gehouden. Ik zou me alleen schoon moeten maken voordat iemand het bloed op me zag.

Je hebt weer eens een set kleren verpest.

Het was de moeite waard.

Bethany Anne en TOM genoten van een comfortabele stilte voordat ze weer sprak.

Weet je, ik begrijp waarom Michael de restricties heeft opgelegd. Daarmee kende je tenminste van tevoren de straffen. Het verklaarde ook waarom niemand bij hem in de buurt wilde zijn.

TOM gaf een mentaal gegrom als antwoord.

>> BETHANY ANNE, IK HEB EEN INKOMEND BERICHT VAN DAN BOSSE. <<

Schakel het over naar de luidspreker, alsjeblieft.

‘Bethany Anne? Zit je?’ Dan’s stem klonk over de luidspreker van de Pod.

‘Ik ben in de ruimte, Dan. Verdomd moeilijk om op te staan in een Pod. Ik geloof niet dat we ook een staande versie hebben,’ zei ze.

‘Ja, nou, je kan wel staan in de Pods die we op het ruimtestation hebben. Maar dat is niet de reden waarom ik belde.’

‘Hoe slecht is het?’

‘Is het je al verteld?’ vroeg hij.

‘Nee, maar je begon met te vragen of ik zat of niet. Dus wie is het, wat proberen ze te doen en wat wil je eraan doen?’

‘We weten nog niet wie, maar veertien van onze bedrijven, in vijf verschillende landen, zijn aangevallen. Fysiek ingebroken door gewapende indringers. We hebben vier slachtoffers, waaronder drie bewakers en een vrouw in India.’

Bethany Anne’s ogen begonnen rood te glanzen. ‘Is dit de Black Cabal?’

‘Nee, dat betwijfel ik. Het is mogelijk, maar ik denk dat we met een grotere partij te maken hebben.’

‘Hoe word je in godsnaam groter dan die klootzakken?’ vroeg ze, haar stem schor van woede.

Er viel een stilte. ‘Bethany Anne, ik denk dat we deze keer bedreigd worden door een nationale staat.’

Bethany Anne schakelde over op vampirische snelheid, nadenkend over de vele permutaties.

ADAM, kijk welke bedrijven. Bekijk hun bewakingsvideo, probeer de wapens van de aanvallers op te sporen en analyseer hun operaties op alles, inclusief het aantal teamleden, tactische wapens en uitrusting, en hoe laat ze zijn naar binnen zijn gegaan. Neem contact met me op als je die informatie hebt. Controleer ook of er overeenkomsten zijn tussen de bedrijven.

Dan ging verder, niet wetende dat Bethany Anne al bevelen aan ADAM gaf, ‘Frank kwam een paar minuten geleden binnen en hij wil nog wat dingen toevoegen. Hier is hij.’

Bethany Anne hoorde Frank zijn keel schrapen. ‘Hé, baas. Het spijt me te horen over de problemen. We hebben nog een paar dingen te overwegen. Ik krijg te horen dat sommige van de outsourcing-bedrijven, die we gebruiken voor materialen en fabricage, worden lastiggevallen. Ik heb een aantal bedreigingen gehad in Zuid-Amerika, Afrika en een in Las Vegas, Nevada.’

‘Wat zijn ze aan het doen?’ vroeg ze hem.

‘Ik heb niet alle details, maar op dit moment lijkt het erop dat de lokale misdaad een afpersingsactie probeert. Deze keer willen ze zowel geld als de prints voor alles wat ze maken.’

Bethany Anne hoorde Dan’s stem. ‘Dat is nog een stem voor de nationale staat, BA.’ Toen hoorde ze een vrouw zeggen dat de advocaat van het bedrijf aan de lijn was voor Dan, die zei dat hij het telefoontje zou aannemen.

Frank vervolgde: ‘Nou, dat zou logisch zijn. Dus ze financieren waarschijnlijk lokale activa in het land. Ze betalen ze om hun afpersingspraktijk op onze middelen te richten en geven ze een extraatje voor het verkrijgen van technische prints.’

‘We moeten weten wie dit is, Frank. Overleg met Dan en ADAM, ik wil het zo snel mogelijk weten. Stuur me de namen van degenen die we verloren hebben en vraag Ecaterina en Cheryl Lynn om hun families hulp aan te bieden.’

Frank antwoordde: ‘Regel ik. Dan is terug, hier is hij.’

‘Oké, ik heb net met Jakob Yadav gebeld. Hij heeft een paar goede vrienden bij de VN en het lijkt erop dat sommige landen onder druk komen te staan vanwege hun zakelijke belangen. In het bijzonder worden regeringen onder druk gezet om te weigeren met ons samen te werken, tenzij we de technologie delen, ‘met de wereld, voor de wereld.’

‘Enig idee van wie ze dit moeten doen? En ik geloof helemaal niet dat het voor de wereld is. Iemand oefent maximale druk uit. Zou het de VS kunnen zijn?’ vroeg ze.

Dan antwoordde: ‘Ik betwijfel het. De landen die de verzoeken indienen, zijn ofwel niet op één lijn of hebben de afgelopen twee tot vijf jaar een aanzienlijke hoeveelheid investeringen vanuit China gezien.’

Bethany Anne zweeg even. ‘Ik ga niet terugdeinzen. Als we worden aangevallen door een land, vecht ik op hetzelfde niveau terug. Het heeft niet mijn voorkeur, maar als ik oorlog moet voeren om vrede te brengen, zal het gebeuren.’

Dan zei: ‘Bethany Anne, ik doe met je mee. Van een klein stuk asfalt in Florida tot verre sterrenstelsels, jij dekt mij, ik dek jou.’

Een traan ontsnapte aan Bethany Anne’s oog. ‘Ik heb de adressen nodig van waar we mensen zijn kwijtgeraakt. Stuur ook Ashur en het team van Gabrielle, Dan.’ Ze zweeg even om naar de prachtige blauwe bal te kijken die in stilte voor haar hing.

‘Ik kom naar beneden.’

PLA-kantoren

‘We hebben succesvolle resultaten gezien van de invallen, behalve één.’ Generaal Sun Zedong wendde zich tot zijn assistent en trok

een wenkbrauw op zodat hij verder kon. ‘Er was een onverwachte onderzoeker die een alarm liet afgaan voordat ze het zwijgen kon worden opgelegd.’

Hij knikte begrijpend. ‘Zijn er slachtoffers?’

‘Nee meneer. Niemand van ons. Drie bewakers en de research wetenschapper aan hun kant.’

Zedong vroeg: ‘Hebben we de volgende doelen?’

‘Ja, meneer,’ beaamde zijn assistent. ‘De eerste teams zijn allemaal veilig uit de aanvalzones en verhuizen naar secundaire locaties om zich te hergroeperen. De hit teams zijn in positie voor de twee doelen in DC.’

‘Zorg ervoor dat de raad hiervan op de hoogte is en geef de verkregen informatie door aan ons R&D-beoordelingsteam.’ Generaal Sun knikte, tevreden over hun inspanningen tot nu toe.

Generaal Sun was ingeschakeld om met TQB af te rekenen. De commissie had steun gegeven, en, belangrijker voor een Chinese generaal, hem voorgesteld aan anderen die hem zouden kunnen helpen terwijl hij nog hoger steeg binnen de PLA. Nadat de marine er niet in was geslaagd het incident met de onderzeeër op de juiste wijze te vergelden, was hij opgeroepen voor een zeer persoonlijke ontmoeting met degenen aan de top van de partij CMC die de leiding hadden over het People’s Liberation Army. Hij was benaderd door drie hoge generaals die, naar hij had aangenomen, met de voorzitter over dit onderwerp hadden gesproken.

Er waren vier concentratiegebieden - een gebruikelijk model onder landen, waaronder diplomatie, inlichtingendiensten, militairen en economie. Hij was verantwoordelijk voor de inlichtingendienst en het leger, terwijl anderen de verantwoordelijkheid hadden voor diplomatie en economie.

Zedong was zich ervan bewust dat, hoewel hij krachtig genoeg was om dit voor elkaar te krijgen, hij ook verdomd makkelijk vervangbaar was. Deze operatie zou een *pass / fail*-test worden, een *slagen of falen* test die zijn toelatingsbewijs vormde om hogerop de partijladder te komen. Zedong wist genoeg om ervoor te zorgen dat

zijn exit strategie in orde was. Hij zou de nieuwe autoriteit die hem was verleend, gebruiken om zowel zijn plan uit te voeren als om een aanzienlijke hoeveelheid relaties op te bouwen en te verstevigen.

Op de een of andere manier zou Sun Ze dong hier als een krachtiger man uit komen.

Hospet, Karnataka, India

Nikhil Patel stond terzijde en keek toe terwijl het ambulancepersoneel het lichaam van een van zijn onderzoekers op een brancard, met een witte doek over haar heen, weghaalde.

Nog steeds geschokt zag hij voor zich hoe haar mooie, dode ogen vanochtend vroeg naar de vloer van haar lab staarden. Nadat hij, toen hij hoorde dat het alarm was afgegaan, met spoed naar de kantoren was gekomen, was hij stomverbaasd van afschuw en verdriet.

Het alarm was intern geactiveerd. Door Anjali, blijkbaar.

Nikhil probeerde de tranen te bedwingen. Ze was de toegewijde echtgenote van een goede vriend. Nikhil was verbaasd dat zijn vriend Talan de interesse van een vrouw, met haar intellect en schoonheid, had weten vast te houden. Nikhil had haar een keer over Talan gevraagd toen ze met z'n drieën ergens een drankje namen. Ze vertelde hem dat hij haar aan het lachen kon maken, hoe slecht haar dag ook was geweest.

Nu betwijfelde Nikhil of hij Talans tranen zou kunnen stoppen.

Ooit.

De politie was binnen in het gebouw en Nikhil buiten, waar hij probeerde het doel van dit alles te begrijpen, toen hij iemand naar de lucht zag wijzen.

Hij keek omhoog, zijn ogen voor de ochtendzon afschermend en zag kleine zwarte stippen, omgeven door de blauwe hemel, naar hen toe komen. Binnen een paar seconden zag hij dat ze langzamer gingen.

En ze kwamen nog steeds recht op hen af.

Een paar mensen die op de parkeerplaats stonden, begonnen snel naar het gebouw te lopen toen de objecten hun afdaling op ongeveer dertig meter hoogte stopten en daarna weer begonnen af te dalen, nu langzamer. De mysterieuze vormen landden voorzichtig op de parkeerplaats waar even daarvoor nog mensen hadden gestaan.

Nikhils ogen gingen wijder open toen hij eindelijk de vormen herkende. Dit waren de beroemde Pods, het zwaartekrachttransport van Bethany Anne, de CEO van het moederbedrijf van zijn bedrijf.

De grote baas was gearriveerd.

Nikhil trok onbewust zijn jas recht terwijl hij naar de Pods liep. De eerste deur ging open en een donkerharige schoonheid en een grote witte hond stapten uit. Ze was gekleed in zwart leer en droeg een jas die haar pistolen nauwelijks verborgen hield.

De vrouw stapte bij de Pod vandaan en keek om zich heen toen alle Pods op één na opengingen. Terwijl Nikhil toekeek, stapten veel mannen en nog een vrouw uit.

Eindelijk ging de laatste Pod open en Nikhil staarde naar de grootste man waarbij hij ooit in de buurt was geweest, opstond. Hij was helemaal in het zwart gekleed en zijn hele lichaam was behangen met wapens.

Geen daarvan was verborgen. Die man keek om zich heen voordat hij zich omdraaide en een hand uitstak naar de vrouw die nog binnen was. Ze trok aan zijn arm om eruit te komen en ging rechtop staan.

Nikhil slikte. Hier was de ultieme eigenaar.

Hij merkte dat haar mensen zich verspreidden op zoek naar bedreigingen toen hij zich realiseerde dat hij zich in een cirkel bevond die hem en zijn CEO omvatte, die recht op hem af liep.

Ze droeg een maatpak. De broek was van leer, haar top een soort zwarte spandex. Daaroverheen zat een mooi getailleerd donkerrood jasje.

Ze stak haar hand naar hem uit. 'Meneer Patel, ik ben Bethany Anne.' Nikhil schudde haar de hand en ze draaide zich om naar de ambulance. 'Is mevrouw Anjali in het gebouw of in de ambulance?'

‘De ambulance, maar ik ben bang dat ze dood is,’ zei hij.

‘Ik weet het. Ik ga mijn respect betuigen,’ antwoordde ze. Hij liep met haar mee terwijl ze vastberaden naar de ambulance liep.

Een van de ambulance broeders stond op het punt de deur te sluiten toen hij de mensen naar hem toe zag komen. Hij keek om zich heen om te zien of ze naar een andere bestemming liepen, maar realiseerde zich dat de ambulance hun doel was toen een grote zwarte man zich losmaakte van de anderen en dichterbij kwam. Omdat ze gefocust leken op de persoon in de ambulance, deed hij een stap achteruit. In die stille ruimte was tenslotte geen levende patiënt om te beschermen.

De grote zwarte bewaker opende de deur zodat Bethany Anne binnen kon komen. Nikhil mocht met haar naar binnen stappen voordat haar bewakers iemand anders beletten dichterbij te komen.

Hij keek toe terwijl ze naar beneden reikte om de hand van het lijk, door het laken heen, vast te houden en de bovenkant van het laken net genoeg omlaag trok om Anjali’s gezicht te zien. Een eenzame traan druppelde over haar wangen.

Zonder erbij na te denken, zei Nikhil: ‘Ze was zwanger. Ze zou morgen haar man Talan het goede nieuws vertellen in het bijzijn van hun beide ouders.’ Hij snoof een keer en veegde een traan uit zijn oog. ‘Ze las graag de oude verhalen uit andere landen, van eeuwen geleden. Als de baby een jongen was, wilde ze hem Alexander noemen.’ Bethany Anne draaide zich naar hem toe toen hij er nog aan toevoegde: ‘Als het een meisje was, zou ze haar Alexandra hebben genoemd.’

Nikhil zag iets waarvan hij zou voor de rest van zijn leven zou zweren dat het waar was.

De ogen van zijn baas werden rood.

Ze draaide zich weer om naar Anjali’s lichaam en legde haar linkerhand op het voorhoofd van de vrouw, haar stem dodelijk: ‘Ik zweer het je, de zee zal rood worden als ik er niet in slaag om jou en de dood van je ongeborn kind te wreken. Je hebt de belofte van de Queen Bitch.’

Toen ze na enkele ogenblikken weer naar Nikhil keek, zagen haar ogen er normaal uit. ‘Wat Anjali’s salaris ook was, meneer

Patel, verdrievoudig het en creëer een fonds om kinderen te helpen de klassiekers te leren lezen of wat ze maar willen. Noem het ‘The Princess Alexandra Fund’ ter ere van haar ongebooren dochter. Creëer vervolgens een ander fonds met tien keer haar salaris en betaal dat maandelijks aan haar man.’

Ze stond op en Nikhil vroeg: ‘Pardon, maar waar moet ik het geld vandaan halen om dit mogelijk te maken?’

Ze draaide zich naar hem toe, de wraak was duidelijk zichtbaar in haar ogen. ‘Voorlopig van dit bedrijf. Maar ik zal het terugeisen van de rekening van degenen die haar leven hebben gestolen. Op wat voor manier dan ook, ze zullen dit allemaal betalen.’ Daarop draaide ze zich om en stapte weer uit de ambulance.

★ ★ ★

‘Ze was zwanger, John. Ze hebben een ongebooren kind vermoord,’ zei Bethany Anne in de stilte van de Pod.

Binnen, bij John, waar niemand ter wereld haar ontmaskerd kon zien, trok hij de sluitingen van zijn beschermende kleding open en opende zijn armen zodat Bethany Anne haar hoofd tegen zijn borst kon leggen. ‘Een kind, John. Ze heeft het haar man niet eens kunnen vertellen. Waarvoor?’

Hij voelde haar schouders trillen terwijl ze bijna geluidloos huilde en ze samen naar hun bestemming vlogen.

★ ★ ★

Tien minuten later was het team weg. Pas nadat ze waren vertrokken, vroeg Nikhil zich af hoe zijn baas er zo zeker van was geweest dat het een dochter was. Twee weken later troostte hij Talan toen zijn vriend toevallig vertelde dat in het autopsierapport stond dat zijn vrouw een klein meisje droeg.

Nikhil voelde koude rillingen door zijn lichaam gaan.

HOOFDSTUK 2

Zeven dagen eerder, Washington, DC, VS

Het was een half uur na middernacht toen de president en twee van zijn agenten van de geheime dienst de afstand van de woonvleugel naar het naast de West Wing gelegen ondergrondse commandocentrum, het Deep Underground Command Centre (DUCC) liepen. Toen ze bij een vergaderruimte aankwamen, stapten twee van zijn beveiligers naar buiten.

‘David, is de andere kant beveiligd?’ vroeg de president aan de hoofdgagent, die zojuist naar buiten was gekomen.

‘Ja. Ik heb de deur van binnenuit op slot gedaan en heb bevestigd dat beide agenten aan de andere deur er de komende zes uur zijn. Er is geen personeel dat gemachtigd is om via de andere ingang naar beneden te komen,’ verzekerde hij de opperbevelhebber.

‘Ik heb maar een uur nodig, waarschijnlijk minder,’ zei de president.

David glimlachte. ‘Meneer, ik betwijfel of u meer dan een kwartier nodig heeft. Er is niemand die door de andere deur gaat, en Rod en ik, wij hebben alles van de andere kant naar deze deur gecheckt; organisch of elektronisch. Er is geen manier, uitgesloten, dat u iemand daarbinnen zal ontmoeten.’

De president glimlachte. ‘Weet je wat... ik wed om een etentje dat ik een vergadering zal hebben.’

David keek even naar de president. ‘Oké, maar ik wil de lekkerste, best gerijpte filet mignon en een gepofte aardappel gedrenkt in boter.’ David keek om zich heen om er zeker van te zijn dat de drie andere agenten van de geheime dienst luisterden.

‘Akkoord,’ zei de president terwijl hij naar de deur liep en zich omdraaide om naar zijn mannen te kijken voordat hij hem dichtdeed. ‘Denk eraan, er komt ook niemand deze deur binnen, heren.’ Daarmee sloot de president de deur. Drie seconden later ging de deur weer open en werd een hand naar buiten gestoken. Secret Service Agent Mark Tims glimlachte en legde het sportgedeelte van de krant in de wachtende hand. Zowel de hand als het sportgedeelte verdwenen en de deur viel met een klik dicht.

David keek naar Mark. ‘Ik geef hem tien minuten, met een uitloop tot vijftien voordat hij toegeeft dat ik gelijk heb.’

Mark keek even achterom voordat hij zich naar de kamer omdraaide en in positie kwam. ‘Heb je enig idee wie hij verwacht te ontmoeten?’

‘Nee,’ gaf David toe. ‘Niet dat het iets uitmaakt. Er is geen enkele manier waarop iemand onzichtbaar wordt en door de ingang aan de andere kant sluipt zonder dat onze temperatuur en bewegingsdetectoren ons waarschuwen en het slot kapot maken om die kamer binnen te komen. De hel zal nog eerder bevriezen.’

Mark haalde zijn schouders op. ‘Je hebt waarschijnlijk gelijk. Tenzij hij de CEO van TQB Enterprises ontmoet. Die hebben schijnbaar enge techno-shit.’

David snoof. ‘Alsof zij hier in de Verenigde Staten zou willen verschijnen.’

★ ★ ★

De president ging op dezelfde stoel zitten als de laatste keer dat hij deze persoon ontmoette. Die tijd was, net als vanavond, buiten de boeken, off-the-record en zou, eerlijk gezegd, nooit aan iemand worden toegegeven.

Hij opende het sportgedeelte naar de tweede pagina om de laatste scores te zien. Hij had pagina drie gehaald toen hij min of meer voelde, en niet hoorde, dat iemand bij hem in de kamer was. Hij keek op en zag dat ze naar hem keek, een kleine glimlach op haar

gezicht. Ze droeg een donkere spijkerbroek, een rood hemdje en een zwart jasje. Ze had geen sieraden aan, maar ze had er ook geen nodig.

De president glimlachte. ‘Nou, het lijkt erop dat ik de weddenschap heb gewonnen.’

‘Oh? Welke weddenschap zou dat zijn?’ vroeg ze hem terwijl ze naar hem toe liep en tegenover hem ging zitten.

‘Of ik hier een afspraak zou hebben of niet. Hoewel ik moet spelen alsof ik de weddenschap heb verloren. Op een gegeven moment zal ik een uitbarsting moeten faken over hoe je mij steeds laat zitten.’ Hij grijnsde. ‘Maar aangezien deze bijeenkomsten niet worden vastgelegd, wat is dan het nut ervan?’ De president sloot het sportgedeelte voordat hij vroeg: ‘Gewoon nieuwsgierig. Hoe *ben* je hier binnengekomen?’

Bethany Anne trok een wenkbrauw op. ‘Hoewel het niet op het niveau van een nationaal geheim is, heb ik wel een paar belangrijke geheimen. Misschien zal ik je ooit meenemen op een wandeling die je leven zal veranderen.’ Ze lachte.

De president lachte en schudde zijn hoofd. ‘Ik weet niet zeker of mijn vrouw zou willen dat ik een wandeling maak die mijn leven zou kunnen veranderen. Sinds ik in deze ambt zit, heeft ze me minstens drie keer per week verteld dat als ik besluit nog een keer voor het presidentschap te gaan, ze mij zal castreren; of ik slaap voor de duur van mijn ambtsperiode op de bank.’ Hij deed weer gewoon. ‘Maar als er een manier is om hier binnen te komen die anderen zouden kunnen gebruiken, zou ik het ongelooflijk waarderen als je het uitlegt.’

Bethany Anne schudde haar hoofd. ‘Er is geen manier voor een andere levende persoon om binnen te komen met de middelen die ik heb. Mocht dat veranderen, dan geef ik je een soort waarschuwingsapparaat om je te helpen.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Is dat het beste wat ik ga krijgen?’ Ze knikte ter bevestiging. ‘Oké. Hoe zit het met het volgende punt op de agenda? Wat is dit met een echte Illuminati?’

Bethany Anne boog zich naar voren. ‘Er is een zijtak van de oorspronkelijke Illuminati-groep, noem het een splintergroepering, die verantwoordelijk was voor de aanval op onze faciliteiten in Colorado en de rugzak atoombom. Ze zitten ook achter veel verschillende complotten tegen TQB, waarbij ze zowel legale als illegale middelen inzetten om onze technologie te verwerven.’

‘Je weet toch dat dat voor verdomme bijna elk groot bedrijf in de wereld en de meeste kleine landen geldt, he?’ vroeg hij haar, zich afvragend hoe ze zou antwoorden.

‘Ik ben me volledig bewust van hun verlangens, meneer de president.’ Bethany Anne overwoog hoeveel ze moest delen voordat ze verder ging: ‘Ik ben me bewust van de meeste aanvallen en plannen, de meeste secundaire plannen en de follow-ups ervan. Ik probeer de wereld niet van streek te maken. Dat is de reden waarom we onze technologie überhaupt niet hebben gebruikt om de economieën van de wereld te ontwrichten. Ik zal echter niet zomaar toekijken en mijn mensen laten bedreigen. Dat ligt niet in mijn aard.’

‘Veel wetenschappers van denktanks proberen erachter te komen wat jouw aard precies is.’

‘Op welke manier?’ vroeg ze.

Hij zweeg even. ‘Nou, ben je een mens?’

Bethany Anne begon te grinniken. ‘Ik ben op deze planeet geboren met twee menselijke ouders. Als dat me geen mens maakt, weet ik niet zeker wat dit verder zou kunnen verduidelijken.’

‘Nou, de namen van je ouders?’ drong hij aan.

Ze stak een vinger op. ‘Meneer de president, ik doe dit als een gunst voor u, niet als een kans voor u om Twenty Questions te spelen.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Je kunt me vergeven dat ik het probeerde. Ik heb de verantwoordelijkheid van vierhonderd miljoen mensen om voor te zorgen.’

Bethany Anne’s gezicht werd nuchter. ‘Meneer de president, ik maak me zorgen over de zeven en een half miljard mensen op aarde, en degenen die na ons komen. De namen van mijn ouders zullen er

niet veel toe doen, behalve om een vervelende onderzoeker meer nutteloze informatie te geven om te proberen mij te analyseren. Als je mijn mening over iets wilt, kun je het vragen.' Ze haalde een USB-stick uit haar jasje. Het kleine pistool en de holster die ze droeg, ontgingen de president niet.

Hij was niet gewend om iemand met wapens om zich heen te hebben behalve agenten van de geheime dienst. Als een van de jongens aan de andere kant van de deur wist dat hij in gesprek was met een gewapende vrouw die op nauwelijks een meter bij hem vandaan zat, zouden ze proberen de deur in te breken om hem te beschermen. Hij glimlachte.

'Dit is...', begon ze voordat haar wenkbrauwen in verwarring opstakken, 'Waarom lach je?'

'Ik denk er alleen maar aan hoe mijn bewakers,' hij streek met een duim over zijn schouder, 'zouden reageren als ze wisten dat er hier een gewapende persoon bij me zat. Het amuseerde me om me voor te stellen dat ze gefrustreerd zouden proberen de deur in te trappen.' Hij grijnsde naar haar en zei: 'Soms zijn het de kleine dingen waar ik aan denk die een glimlach op mijn gezicht toveren.' Hij wees naar zijn haar. 'Ik neem mijn plezier waar ik het kan krijgen. Ik had niet verwacht dat ik zo snel grijs zou worden.'

Bethany Anne legde de flashdrive op tafel. 'Praat met me als je niet meer in functie bent; als ik er nog ben, zal ik je daarmee helpen.' Ze schoof de flashdrive naar hem toe. 'Hier staan de namen van de Illuminati-leden in de Verenigde Staten en al jullie territoria op. Het zijn er in totaal duizenden, hoewel er waarschijnlijk niet meer dan honderdvijfentwintig zijn die ik als de hoogste prioriteit zou beschouwen om te checken. Die namen zijn gemarkeerd.'

>> **HONDERD ZEVENENTWINTIG.** <<

Dat weet ik, ADAM. Waar hebben we het over gehad als we exact gaan doen tegen mensen?

>> **DAT OM ALTIJD EXACT TE ZIJN EROP WIJST DAT JE GEEN MENS BENT.** <<

Als een AI pissig kon klinken, deed ADAM het redelijk goed, dacht ze. *Ja, dus hoewel je een entiteit bent, en je eraan werkt om*

de meest ongelooflijke prestaties ooit voor mij te bereiken, moet je begrijpen dat als je de wielen smeert, een beetje slijmt, dit problemen zal helpen verminderen. Zorg ervoor dat je het EVE-project voor mij bijwerkt met dat begrip. Ze dacht snel na: ***Behalve in de strijd. Tijdens gevechten moet je duidelijk zijn.***

>> IK BEGRIJP HET EN IK ZAL DE AANPASSINGEN MAKEN. <<

De president keek naar de USB-stick. ‘Ik ga het niet leuk vinden wat erop staat, of wel?’ Hij stak zijn hand uit om het aan te nemen. ‘De doos van Pandora?’

‘Sommigen, niet allemaal. Sommige mensen op die drive zijn gewoon familie, mensen die kunnen worden gebruikt om andere mensen te chanteren om ze te laten doen wat de Black Cabal wil dat ze doen.’ Toen hij zijn ogen naar haar opsloeg, legde ze verder uit: ‘De Duistere Kliek, dat is mijn naam voor hen.’

Hij knikte begrijpend. ‘Wat moet ik met generaal George Thourbourah doen?’

‘Nou, zijn baas valt buiten de boot. Vraag niet naar hem als je een plausibele ontkenning wilt. George gelooft dat ik ernstig gewond ben geraakt, maar dat verdwijnt de eerstvolgende keer dat ik word gefotografeerd.’

‘Oh, nog eerder dan dat,’ verzekerde hij haar. Hij haalde zijn schouders op bij haar opgetrokken wenkbrauw. ‘We hebben middelen die alle belangrijke mensen volgen. Dat kan om een aantal redenen belangrijk zijn. Je hebt toevallig contact gehad met een paar van hen, waaronder financiële, technologische en beveiligingsmensen.’

ADAM.

>> JA? <<

Zoek uit hoeveel landen mij volgen en begin met het verspreiden van informatie die me overal laat zien, zodat ze nooit kunnen zeggen wat het juiste antwoord is.

>> WANNEER WIL JE DAT DIT GEBEURT? <<

Kun je het met terugwerkende kracht laten gebeuren, zodat het lijkt alsof de informatie aanwezig was vóór dit gesprek?

>> NIET GEMAKKELIJK, NEE. DE MEESTE LANDEN ZULLEN EEN PAPIEREN SPOOR HEBBEN. <<

Verdomme. Oké, zoek de datafeed van de landen uit en begin indien mogelijk met het toevoegen van valse meldingen. Ik veronderstel dat het wijzigen van hun gegevens hen zou waarschuwen dat je je in het systeem bevindt.

>> OM NOG MAAR TE ZWIJGEN VAN HET FEIT DAT HET MISCHIEEN TE RISKANT IS, TENZIJ U DENKT DAT DIT MOET GEBEUREN? <<

Nee, het is niet zo'n groot probleem. Ik realiseerde me gewoon niet dat ik op de ochtendrapporten van verschillende landen sta, en het irriteert me.

TOM?

Ja?

Waar werk je momenteel aan?

Nog steeds aan de zwaartekrachtsproblemen, met Marcus.

Voeg alsjeblieft een verzoek toe aan je wachtrij om te overwegen wat er nodig is om iemand anders op mij te laten lijken.

Ik kan die vraag al beantwoorden. De Pod-doc kan het niet. Het werkt op het DNA van de persoon, dus het zal iemand anders niet veranderen zodat zij op jou lijkt.

Maar ik dacht dat, aangezien je de structuur van de materialen in een lichaam kunt veranderen, dit misschien wel mogelijk is?

Dat veranderde het ontwerp, niet hoe je eruitziet. De Pod-doc is niet ingesteld om een persoon te wijzigen.

Wacht even, TOM - je pauzeerde! Ik voel dat je aan iets denkt. Geef toe.

Als een patiënt fysiek aanzienlijk beschadigd is of zijn DNA is beschadigd, kan de Pod-doc een superset van DNA gebruiken om ze te repareren. Als je dat doet, zou die persoon zeker veranderen terwijl hij geneest.

Dus het is haalbaar?

Ja, maar niet aanbevolen.

Oké, ik zal dat idee opzij schuiven.

Zijn we goed?

Ja. Sorry. Ik hou er niet van om een doelwit te zijn, en ik dacht dat als er kopieën waren, het moeilijk zou zijn om te bevestigen welke versie ik ben.

Het zou de versie zijn met vier grote bewakers om haar heen, grapte hij.

Zegje me nou dat ik je ‘Zing’ ben... Alweer? vroeg ze geamuseerd.

Ja, en hier is waarom, voegde hij er met een Dracula accent aan toe.

Flapdrol!

Ze hoorde zijn versie van gegrinnik toen hij zich terugtrok uit hun gesprek.

Dat is nog een gunst die ik je verschuldigd ben, dacht ze bij zichzelf.

Bethany Anne keerde terug naar het gesprek met de president. Haar interacties met ADAM en TOM waren zo snel voorbij dat hij de pauze niet registreerde. ‘Als je een voldoende veilige computer vindt om de inhoud van de flashdrive te bekijken, zul je belastend bewijs vinden over veel machtige en invloedrijke mensen. Ik heb ook algemene informatie opgenomen over kritische mensen in de regeringen van je bondgenoten en belangrijke industrieën. Je kunt het naar eigen inzicht doorgeven.’

De president keek naar de drive die hij vasthield. ‘Echt de doos van Pandora dan. Ik kan niet zeggen dat ik blij ben met het cadeau dat je me hebt gegeven.’

Bethany Anne haalde haar schouders op. ‘Nou, je zou het kunnen vernietigen en weer vrolijk verder gaan.’

Hij zuchtte. ‘Nee, dat kan ik niet. Ik heb een plicht, en hoe onsmakelijk die ook is, ik zal erop toezien dat het gebeurt. Hoe ga jij met dit soort dingen om?’ vroeg hij terwijl hij de USB-stick optilde en ermee zwaaide.

‘Ik heb mensen die verantwoordelijk zijn voor het opsporen van de waarheid en het berechten van degenen die schuldig zijn,’ gaf ze toe, zich afvragend wat de president zou zeggen.

‘Hoe zit het met jury’s, rechters en de rest?’

Haar grimmige gezicht vertelde hem het antwoord. Meneer de president, in de hardheid van de ruimte sta je geen stompzinnigheid toe.’ Ze was niet van plan om toe te geven dat ze mensen als Barnabas en Tabitha had. ‘En we hebben een strikt beleid. Hoewel we niet honderd procent effectief zijn, zijn bijna alle mensen bij ons gefocust op een groter doel dan aan hun eigen doelen te werken, dus er is een aanzienlijke hoeveelheid zelfcontrole. Degenen die we missen?’ Ze zweeg even. ‘Ze zijn gewaarschuwd en het zijn volwassenen. We behandelen ze als zodanig.’

‘Heeft u geen positief oordeel over ons rechtssysteem?’

‘Jij wel?’ antwoordde ze.

‘Nou, ik denk dat het het beste is dat we op dit moment hebben.’

‘Laat me je een vraag stellen. Wat zijn de twee dingen die mensen bewegen?’

‘Meestal angst en hebzucht,’ antwoordde hij.

‘Dus, gebruik dat voor een logische conclusie. Op een bepaalde leeftijd zal een volwassene worden gedreven door angst, hebzucht of een uitdaging - iets dat groter is dan zichzelf. Angst voor repercussies voor door hen ondernomen acties is een sterke drijfveer om geen strafbare feiten te plegen. Als het systeem voor straf wordt verbroken, neemt de kracht van angst af en krijg je steeds meer mensen die de dreigementen van zich afschudden en alsnog handelen. Maar mensen leren snel. Hebzucht kan in een positief daglicht worden gesteld. Ik heb het niet over meer geld of macht willen hebben, ik heb het over hebzuchtig zijn of iets goeds in je leven willen dat goed is voor jou en anderen. Hoe zit het met de persoon die hebzuchtig is om in de ruimte te willen zijn? Ze moeten bewijzen dat ze die positie verdienen, dat ze niet alleen zichzelf maar ook anderen beschermen. Alles hangt af van wat iemand bereid is te doen om iedereen te redden.’

‘Dat werkt als je de besten uit de samenleving neemt, mensen die vooruit willen,’ zei de president.

‘Nee, het werkt als je stopt met het ondersteunen van degenen die niets doen.’

‘Dat is niet echt een christelijke houding.’

Ze glimlachte naar hem als een kat die naar een muis kijkt. ‘Christelijk? Ik zal u een paar dingen geven om over na te denken, meneer de president. Zoek ze op als je tijd hebt. *‘De eetlust van de arbeiders werkt voor hen; hun honger drijft hen.’* Ze vervolgde: ‘En het beste tot nu toe, een citaat van de apostel Paulus, die tegen aanwezigen in Thessaloniki zei: *‘We waren niet lui toen we bij jullie waren, en we aten ook niemands voedsel zonder ervoor te betalen. Integendeel, we werkten dag en nacht, werkten en zwoegden zodat we niemand van jullie tot last zouden zijn ... Want zelfs toen we bij jullie waren, hebben we je deze regel gegeven: degene die niet wil werken, zal niet eten.’*’

Ze leunde achterover in haar stoel. ‘Heb je inactieve handen? Bedenk dan een groter doel voor je land. Geef mensen iets om hun verstand, hun sterke punten en hun capaciteiten te gebruiken en laat je mensen boven zichzelf uitstijgen. Zorg ervoor dat ze hun brood verdienen, dan zullen ze trots op zichzelf zijn. Als sommigen dat niet doen? Nou, verman jezelf, toon dat je ballen hebt - als je er een paar nodig hebt, kun je mijn eierstokken lenen. Uw infrastructuur moet worden hersteld! Je hebt de mogelijkheid om duizenden werkplekken te creëren. Je moet verdomme groter dromen. We zijn mensen. Ieder van ons heeft waarde, talenten en vaardigheden. Maak er fucking gebruik van! Stop ermee steeds de gemakkelijke uitweg te nemen en het probleem naar de volgende generatie door te schuiven. Steun geen natie van mensen die op hun luie reet zitten en geld aannemen van degenen die werken zonder te proberen dingen te verbeteren. Zet de verandering in gang, ook al begint de verandering pas als je uit je functie bent.’

De president had niets te zeggen. Hoewel hij er niet aan twijfelde dat ze de moeilijkheden kende om dit te laten gebeuren, zou het haar ook niets kunnen schelen dat het een uitdaging was. Hij tuitte zijn lippen en knikte scherp met zijn hoofd.

Ze stond op en keek hem aan, beide handen als smekend opgeheven. ‘Geef niet op, accepteer geen middelmatigheid en accepteer

de status quo niet. Je bent de machtigste man op deze planeet, dus gedraag je verdomme zo.' Ze deed een stap achteruit en verdween vlak voor zijn ogen.

Het duurde even voordat de president de zaken weer op een rijtje had, nu iemand zo voor zijn ogen verdween. Hij dacht na over haar opmerkingen en haar uitdaging. Ten slotte stond hij op en draaide zich om naar de deur. Hij stopte even, keek over zijn schouder en fluisterde: 'Ik ben misschien wel de machtigste man op aarde, maar jij bent zeker de machtigste vrouw.'

Daarop draaide de president zich weer om om de deur te openen. Toen hij eenmaal naar buiten stapte, zuchtte hij dramatisch voordat hij aan David toegaf dat hij hem een steak-diner schuldig was.

Washington DC, VS

'Congreslid Richards!' riep Mark Billingsly gebeld. De lange man met heel blond haar draaide zich om om te zien wie hem had geroepen, hier op straat buiten zijn kantoorgebouw.

Een man glimlachte naar hem. Terry Richards vond dat hij er bekend uitzag en de twee vrouwen achter hem, een met camera, waren zeker aantrekkelijk genoeg. Congreslid Richards besloot te stoppen en zich om te draaien om met hen te praten. Misschien had hij de Latijns-Amerikaans uitziende verslaggever eerder gezien? Ze waren in ieder geval niet vaak hier op Capitol Hill.

De leuke, kleine vrouw tilde een camera op, wees eerst van hem weg, en hij knikte dat hij begreep wat ze bedoelde. Nadat hij dat had gedaan, draaide ze hem naar hem toe. Dat was een onverwachte beleefdheid, en hij was blij dat ze meedacht.

Terry zette zijn beste glimlach op. Nou, en die was heel veel waard, want hij had meer dan vijftigduizend dollar aan tandheelkundig werk besteed om het verdomd perfect te maken. De mannelijke verslaggever stapte dichterbij hem toe en keek een beetje

naar de camera, dus Terry stapte een beetje zijwaarts en keek samen met de verslaggever in de camera.

‘Hallo! Mijn naam is Mark Billingsly en ik heb congreslid Terry Richards van de geweldige staat New York hier bij me.’ Terry glimlachte naar het publiek en vroeg zich af of dit een gesprek zou worden over zijn zonne-energie-initiatief of de opruim werkzaamheden die ze momenteel uitvoerden met betrekking tot de watervervuiling in New York City.

Mark draaide zich een beetje naar Terry toe. ‘Congreslid Richards, ik waardeer het dat u tijd vrijmaakt in uw drukke agenda om slechts twee vragen voor ons te beantwoorden. De eerste is natuurlijk een vraag over het gebruik van zonne-energie en de groeiende steun die nodig is om een dergelijk systeem te implementeren in het huidige politieke klimaat.’

‘Zeker, Mark.’ Terry richtte zijn mond op de microfoon op de camera, maar hield zijn ogen op Mark gericht, op een enkele blik richting de camera na. ‘Op dit moment is het tijd dat we ons allemaal moeten focussen op het uitbreiden van ons gebruik van nieuwe energie. Omdat olie zo’n ontzettend vluchtig product is en het gebruik van olie bij de productie schadelijk is voor het milieu, hebben we nieuwe energiebronnen zoals zonne-energie nodig die een werkbaar alternatief kunnen worden. Zolang we de zon boven ons hebben, zullen we op zonne-energie kunnen vertrouwen om ons te helpen voortdurende energieonafhankelijkheid te bereiken.’ Terry wachtte op de simpele vervolgvraag, het bekende inkoppertje, en de verslaggever stelde die.

‘Dus iedereen is het erover eens dat zonne-energie op dit moment behoorlijk inefficiënt is, maar toch geloof jij dat wij als land, en in het bijzonder de staat New York, de ontwikkeling en plaatsing van zonne-installaties moeten financieren als een manier om energie-onafhankelijkheid te creëren, van buitenlandse landen?’

Nou, dit was niet de voor de hand liggende vraag die Terry had verwacht, maar hij kon het gemakkelijk genoeg aan. ‘Zeker. Als je alleen afhankelijk bent van de zon, die boven je eigen land staat,